

reeds zoo dikwijls getoond had, dat vijandelijke kogels geen invloed uitoefenden op de signalen, die hij te blazen had, bewees hem den vriendendienst. Zwaan vroeg vergunning met Stuit te ruilen en het verzoek werd hem toegestaan.

Straks zal u de waarheid worden duidelijk gemaakt van het spreekwoord: „De mensch wikt, God beschikt”.

Van uit den kraton werd de groote weg over Oleh-leh naar Senangri gevolgd. Van daar nam de eigenlijke excursie een aanvang, want even voorbij Senangri kwam men op vijandelijk terrein, waarvan 's vijands vuur het bewijs was.

De voorhoede, onder den luitenant Mollinger, en waarbij de hoornblazer Zwaan was ingedeeld, was weldra in vuurgevecht gewikkeld. Tot aan Pakan Badak moest de vijand voet voor voet worden terug gedreven. De hevigste tegenstand, reeds bij den aanvang ondervonden, was voor den troep het zekerste bewijs, dat er dien dag zwaar gevochten zou worden.

Zou Zwaan's droom verwezenlijkt worden? Zou de kleine, de jeugdige hoornblazer met den blinkenden signaalhoorn, eer en roem behalen? 't Begin was goed; hij hoopte op nog meer tegenstand; want van „stormen” was nog steeds geen sprake. De vijand week — was het dan ook schoorvoetend en vechtend — voor den druk der voorhoede. De soldaten hadden het hard te verantwoorden, oogen en ooren werden gescherpt; doch Zwaan moest werkeloos blijven. Dat hinderde hem, doch daaraan viel niets te veranderen.

Nadat bij Pakan-Badak even den tijd werd gegund, om op adem te komen, werd weer opgerukt naar den versterkten kampong Lamhasan, alwaar de onzen met een goed onderhouden geweervuur werden ontvangen. Hoe dichter de voorhoede den kampong naderde, des te meer nam het vuur in hevigheid toe. Die kampong moest genomen worden. Uit het standhouden van den vijand bleek het, dat de kampong versterkt was, en dat hij goed bezet was, was uit het hevig vuur op te maken.

De voorhoede, onder den kalmen luitenant Mollinger, naderde langzaam en zoo gedekt mogelijk; het troepje was „en tirailleur” opgelost en beantwoordde 's vijands goed onderhouden geweervuur met bewonderenswaardige kalmte, ofschoon wij reeds dooden en gewonden telden. De afstand tusschen vriend en vijand verminderde meer en meer; daar werden eenige patronen door den kleinen troep in snelvuur verschoten; d. i. de voorbode voor den aanval. Zwaan had den signaalhoorn aan den mond; want er moest een eind aan 's vijands tegenstand gemaakt worden, die ons reeds zware verliezen berokkende. Zwaan begreep het; daarom waren zijne oogen onafgewend op den luitenant Mollinger gewend, om op het eerste teeken „attaqueeren” te blazen. Zwaans droom was het oogenblik van werkelijkheid ingetreden, het teeken werd gegeven.

Op 't zelfde oogenblik, dat de eerste tonen uit den hoorn het luchtruim deden trillen, had Zwaan het gescherpt kapmesje getrokken. Geen valsche toon werd aan den hoorn ontlokt. Als gold het eene exercitie zoo zuiver